

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

§. 6. Quomodo anima humilis expediat se à vana gloria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

20.
Et ejus-
dem pro-
posito.

possim, scio quid faciam; afficiam me undique pœnalitatibus & angustis; & me tanquam lutum fatidissimum conculcabo, abominabor me sicut sterco; & ero intolerabilis mihi ipsi: in mea confusione & dejectione, & conculcatione, sive à me, sive ab aliis illata lætabor, & exultabo, cum appuerit ignominia mea. Et quia non sufficio me detestari; contra me universum cœtū creaturarum congregabo, & à qualibet confundi, & puniri desiderabo, quia earum contempsi creatorem: hęc erit mihi thesaurus desiderabilis, super me pœnas & opprobria aggregare, & eos intimo corde diligere, qui me adjuverint in hoc facto: omnem consolationem, & honorem vitæ præsentis horrebo, & velut hostes blandientes habebō. Credo firmiter, quod, si sic fecero, aperietur super me miserum & indignum divinæ pietatis thesaurus.

§. 6.

Quomodo anima humilis expediat se à vana gloria.

21.
Homo
nullus est,
nullam

Primò altè menti imprimit, quod Catharinę Senensī Christus dixisse perhibetur: Filia si noveris, qui ego sim, & quæ tu sis,

beata eris: Ego sum qui sum, tu es quæ non es: hęc cogitatione frera facillè conteres omnes laqueos inimici. Et verò quomodo quis sibi persuadeat nihilum aliud laudis mereri?

Hinc meritò S. Bernardus animam, quæ se in veritate invenit, & secum non dissimulat, sed statuit se ante faciem suam, impossibile esse arbitratur, ut vanè extollatur. Nōnne, inquit, anima se intuens in luce veritatis, inveniet se in regione dissimilitudinis, & suspirans misera, quàm jam latere non potest, quod verò misera sit, clamabit cum Propheta ad Dominum: *In veritate tua humiliasti me.* Nam quomodo non verè humiliabitur in hac verà cognitione sui, cum se perceperit onerata peccatis, mole hujus corporis aggravatam, terrenis intricatam curis, carnalium desideriorum fœce infectam, cœcam, curvam, in firmam, implicitam multis erroribus, expositam mille periculis, mille timoribus trepidam, mille difficultatibus anxiam, mille suspicionibus obnoxiam, mille necessitatibus ærumnosam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? Unde huic excellentia oculorum? unde levare caput? nōnne magis convertetur in ærumna sua dum configitur spina? Convertetur, inquam, ad lachrymas, convertetur ad gemitus, con-

laudem
meretur.
Sunt in
ejus vita

Serm 36
in Cant.

Mar
alior
com
tion
In vi

vertetur ad Dominum, & in humilitate clamabit: *Sana animam meam, quia peccavi tibi.*

In festis. Quam verè dixit S. Augustinus: Memor esto ne extollaris; memor autem eris si te ipsum respexeris. Quomodò extolli potest, qui tot profundissimæ despicientiæ causas in se reperit? dignus misericordiâ; non laude, aut extollentia. Quid enim, inquit, tam dignum misericordiâ, quàm is qui miser est, & qui se talem agnoscit, & profitetur; & quid tam indignum misericordiâ, quàm superbus miser?

Martini aliorum comparatione. In vitis 22. Hinc cum Abbatì Isidoro diceret cogitatio: Quia magnus est tunc ipse sibi respondebat: Nunquid talis, qualis Abbas Antonius, vel aliqui Patres, qui Deo placuerunt? sed & Abbas Moyses cum vanæ gloriæ pulsaretur assultu, se humiliabat, ut dæmonum nullus ad illum propius accedere auderet: interrogabat se, an omnia Dei mandata impleisset, an inimicos diligenter, de eorum bono gauderet; an illud Christi impleisset; ut cum omnia fecisset, diceret: Ego servus inutilis sum, denique an se omnium maximum peccatorem agnosceret: si eò non pervenisset, non habere unde gloriaretur.

Hoc ipsum suggestit Josaphato insignis ille Magister Barlaam, ut cum arrogantes cogitationes à dæmone suggererentur, salutife-

ram hanc doctrinam ad instar clypei obtenderet: *Cùm feceritis omnia quæ precepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus, quoniam id quod facere debuimus, fecimus.* Deinde quotam partem eorum, propter quæ Deo obstricti sumus, persolvimus? quàm multum ab ejus cruciatibus perferendis, remoti sumus? quæ si tulissemus, quid inde tamen beneficii in illum à nobis redundasset? quod enim est servi beneficium, si ea perferat, quæ Dominus pro ipso perpeffus est?

S. Bernardus contra vanam gloriam contemptu pugnabat; dicebatque: Non propter te cœpi, nec propter te desinam. & ad Deum conversus exclamabat: *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* & cum laudaretur, dicebat: Quid ad ista dicemus, nisi quia vani sunt filij hominum, mendaces filij hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in id ipsum? laudamus mendaciter, delectamur inaniter, ut & vani sint qui laudantur; & mendaces, qui laudant. Alij adulantur, & ficti sunt; alij laudant, quod putant, & falsi sunt; alij utrorumque præconiis gloriantur, & vani sunt. Non qui se ipsum commendat, nec quem homines commendant, ille probatus est; sed quem Deus commendat.

Sanctus verò Bonaventura vana

Kkk

na

23. Opponendus vanæ cogitationi cōtempus sui.

Ep. 18. & 42.

Stimuli p. 3. c. 10.

næ gloriæ insaniam hoc modo reprimi: nōne de alienis stultum est gloriari? cū ergo cuncta sint à Deo, si de aliquo gloriaris, comprobas te esse stultum: si autem hæc ignoras, te comprobas esse cæcum. Audi ergo, insane: si gloriari vis, & stultus apparere non vis, exclude quæ non sunt tua & de reliquis glories: sed certè si omnia non tua excluderis, in nihilum redigeris: ergo de nihilo gloriare, si non vis incurere vanitatem. Sed dicis: In me nolo laudari, sed tamen cupio ab omnibus commendari: sed ò im-pie latro! audi: nōne stultum est, largissimo Domino furari, quod sibi charissimum est: nempe glori-
riam suam, cū ipse dixerit: Gloriam meam alteri non dabo? Hinc Guilielmus Episcopus Parisien-sis dum vana gloria sensus titillat, exclamandum ait: O gloria, re-
 cede, & vade ad Deum, ad quem solum pertines.

Et igno-
 rantia.

Sanctus Gregorius tum tem-poris ad propria ignorantia, & cæcitatæ accusationem prosiliendū esse ait, quæ nobis persua-det id esse quod non est; & rem coram Deo abominabilem, nobis ut laude dignam repræsentat: quod uni è suis Monachis ali-quando non sine gravi castigatio-ne ostendit S. Pacomius: cū enim observasset, illum ob mayo-rem cæteris in confaciendis natis

diligentiam, vanam gloriam au-cupari, easque in cellula suæ ostio posuisse, ut à transeunte ob-servarentur; iussit continuo natis illas tanquam dæmoni, non Deo dicatas comburi, & Mona-chum aliquot dierum ab aliis se-paratione multatum, & à ci-bo abstinentem pœnitentiam a-gere.

Hinc est quod hanc pestem va-næ gloriæ tam occulto insidian-tem plurimum semper exhorruerint, timuerintque oculati illi vir-tutum in Eremitæ. Certè Apollonius cū à Deo mitteretur ad Gentilium conversionem, munus istud deprecatus est, ne non satis contra vanam gloriam fortis, ejus vento raperetur in præceptis: cumque in eum finem orationi insisteret; ecce vox de cælo dicit illi: Mitte manum tuam ad cervices tuas, & quod com-prehenderis, constringe, & sub arenam obrue: at ille sine mora in-jectam manu ad cervices suas ap-prehendit quasi parvulum Æthio-pem; eumque clamantem & di-centem: Ego sum superbiæ dæ-mon; sub arenam defodit: quo ex-emplo docemur vanam gloriam contemnere, & ab oculis nostris in terram, aut potius nihili nostri chaos abscondere.

Exemplo
 multorum.
 Ruffian
 l. 2. c. 7.